

Sygnatura akt I C 238/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Kołatek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2019 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. A.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. A. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 11.654,71 zł (słownie złotych: jedenaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt cztery i 71/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.11.2018 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 12.054,71 zł za okres od 06.11.2018 r. do dnia 29.11.2018 r.;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanej M. A. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.768,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 238/19

(...)

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. A. kwoty 12 054,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 19.12.2014 r. pozwana zawarła ze stroną powodową umowę pożyczki nr (...), z warunków której pozwana się nie wywiązała. Strona powodowa wyjaśniła, że zadłużenie zostało postawione w stan pełnej wymagalności z dniem 17.10.2018 r., na kwotę objętą pozwem składają się niespłacony kapitał w kwocie 10 455,49 zł, odsetki umowne w kwocie 1 094,79 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 348,23 zł oraz odsetki umowne w kwocie 156,20 zł.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana M. A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz w przypadku zasadności powództwa – o rozłożenie świadczenia na raty.

Pozwana podniosła, że powodowy Bank przedwcześnie i zbyt rygorystycznie podjął decyzję o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Pozwana wyjaśniła, że dokonuje wpłat na poczet zaciągniętego zobowiązania, spłata całego zadłużenia jest dla niej obecnie nie możliwa i wiązałaby się z kolejnym zadłużeniem, na które nie może sobie pozwolić.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.12.2014 r. kredytodawca (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. zawarła z kredytobiorcą M. A. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 16 161,13 zł, z czego kwota 10 001,00 zł została w formie przelewu przekazana na rachunek wskazany przez kredytobiorcę, kwota 3 474,64 zł stanowiła prowizję od udzielonego kredytu, kwota 2 685,49 zł stanowiła opłatę od kredytobiorcy za pośrednika kredytowego. Kredytobiorca zobowiązał się spłacić udzielony kredyt wraz z należnymi odpłatami i odsetkami umownymi w 72 ratach płatnych 12 dnia każdego miesiąca. Wysokość każdej raty, za wyjątkiem ostatniej, wynosiła 308,01 zł. Stopa oprocentowania była zmienna w stosunku rocznym, w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,90 %. Odsetki umowne za cały okres kredytowania wynosiły 5 295,95 zł. Od kwoty niespłaconego kapitału kredytu Bank nalicza i pobiera odsetki karne według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Skutkiem braku płatności, po powstaniu wymagalnej zaległości było uprawnienie Banku do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Bank miał zawiadomić kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej, listem poleconym. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. został przejęty przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Dowody: umowa kredytu gotówkowego k. 40-42, informacja z KRS k. 15-24.

Początkowo pozwana dokonywała regularnych spłat rat pożyczkowych. Począwszy od lipca 2016 r. pozwana zaczęła dokonywać wpłat w niepełnej wysokości, lub w ogóle zaniechała płatności rat. W czerwcu 2018 r. pozwana posiadała zaległość w kwocie 3 928,05 zł i została wezwana do zapłaty tej sumy. Pismem doręczonym pozwanej w dniu 7.08.2018 r. Bank warunkowo wypowiedział pozwanej umowę o kredyt gotówkowy, przy czym zazaczył, że jeśli w okresie wypowiedzenia pożyczkobiorca spłaci zadłużenie przeterminowane w kwocie 4 064,31 zł to wypowiedzenie będzie nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana.

Dowody: pisma Banku wraz z dowodami doręczenia k. 43-48, wydruk historii uznań k. 51-58, lista operacji k.64-69, zeznania pozwanej z 8.11.2019 r. e-protokół rozprawy od 00:03:59 do 00:06:03.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 6.11.2018 r. Na ten moment pozwana zalegała z zapłatą 12 054,71 zł, przy czym kwota kapitału wynosiła 10 455,49 zł.

Pozwana w dniu 30.11.2018 r. wpłaciła kwotę 400,00 zł na poczet zadłużenia.

Dowód: akta sprawy Nc-e (...) k.2, umowa kredytu gotówkowego k. 40-42, wydruk historii uznań k. 51-58, lista operacji k.64-69.

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń stanu faktycznego dokonano przede wszystkim w oparciu o przełożone przez strony dowody z dokumentów, w szczególności - dokumentu umowy pożyczki oraz zestawień dokonywanych wpłat. Autentyczność żadnego dokumentu nie była kwestionowana, a nadto nie budziła wątpliwości sądu. Spór dotyczył głównie określenia wysokości roszczenia należnego stronie powodowej od pozwanej.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Okoliczność związania stron warunkami umowy pożyczki nie była sporna. Poprzednik prawny powoda udzielił zatem pozwanej pożyczki na zasadach określonych w umowie. Jak wynika z analizy zestawień wpłat przedstawionych przez strony – M. A. zaczęła dokonywać nieregularnych wpłat począwszy od lipca 2016 roku. Wbrew zatem jej twierdzeniom, Bank już w połowie 2016 roku miał podstawy, aby dokonać wypowiedzenia umowy pożyczki. Historia wpłat pokazuje, że w dalszym okresie tj. przez cały 2017 rok przeterminowane zadłużenie pozwanej w dalszym ciągu rosło. Ostatecznie Bank wypowiedział pozwanej umowę pismem, które pozwana odebrała w dniu 7.08.2018 roku. Z upływem końca okresu wypowiedzenia, całe zadłużenie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Przedstawiony przez powodowy Bank wydruk historii

uznań potwierdza zasadność zgłoszonego pozwem roszczenia oraz jego wysokość, przy czym należy zauważyć, że z uwagi na okres jaki obejmuje (do 6.11.2018 r.), nie obejmuje wpłaty, jakiej dokonała pozwana w dniu 30.11.2018 r. Mianowicie wpłata w kwocie 400 zł jaką pozwana dokonała w dniu 30.11.2018 r. wynika z listy operacji jaką złożyła do akt. Należy zatem uznać, że zadłużenie powódki uległo zmniejszeniu właśnie o kwotę 400 zł. W tym miejscu godzi się zauważyć, że dokonanie spłaty kwoty 400 zł nie miało wpływu na zasadność i wysokość należności ubocznych dochodzonych pozwem (tj. odsetek umownych i odsetek umownych za opóźnienie), gdyż powód dokonał kapitalizacji odsetek przed dokonaniem przez pozwaną wpłaty. Dokonana wpłata kwoty 400 zł pomniejszyła jednak kwotę całego żądania, stąd zasadnym było zasądzenie w orzeczeniu końcowym należności głównej w kwocie 11 654,71 zł (tj. dochodzoną sumę 12 054,71 zł pomniejszoną o dokonaną wpłatę 400,00 zł). Jeśli chodzi o zasądzone odsetki to należały się one od dnia dobrowolnej wpłaty (30.11.2018 r.) od niższej kwoty kapitału pożyczki tj. od sumy 11 654,71 zł, zaś za okres od 6.11.2018 r. (dnia wniesienia pozwu) do dnia 29.11.2018 r. (dzień poprzedzający dobrowolną wpłatę) od kwoty 12 054,71 zł. Takie też rozstrzygnięcie zawarte jest w punktach I-II sentencji wyroku.

Na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty. W myśl przepisu art. 320 in principio k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Podkreślić należy, iż M. A. od dnia wniesienia pozwu dokonała jedynie niewielkiej, jednokrotnej spłaty. Celem instytucji z art. 320 k.p.c. jest natomiast ułatwienie spłaty długu. Wobec bierności pozwanej w spłacie zadłużenia, trudno byłoby uznać, aby rozłożenie świadczenia na raty mogło doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela. Tym samym uznano, że nie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu art. 320 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania. Należy stwierdzić, że nieznaczne „przegranie sprawy” przez stronę powodową stanowiło konsekwencję dobrowolnie dokonanej przez pozwaną wpłaty, jaką dokonała ona po wniesieniu pozwu. Do kosztów powoda należało zaliczyć kwotę 3 600 zł kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 151 zł opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.